

Arrest

nr. 320 771 van 27 januari 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Burundese nationaliteit te zijn, op 20 januari 2025 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te horen bevelen, met name de versnelde behandeling van de op 4 juli 2024 ingediende vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 mei 2024 tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2025 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat C. DESENFANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op niet nader te bepalen datum toe op het Belgische grondgebied en diende op 13 februari 2024 een verzoek om internationale bescherming in (bijlage 26).

1.2. Uit de gegevens van de Eurodac-databank bleek dat verzoeker reeds op 17 november 2022 in Kroatië, op 24 november 2022 in Slovenië en op 14 maart 2023 in Duitsland verzoeken om internationale bescherming had ingediend.

1.3. Op 27 februari 2024 verzocht de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de Kroatische, Sloveense en Duitse autoriteiten om verzoeker op grond van Verordening 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Verordening 604/2013/EU) terug te nemen.

1.4. De Duitse autoriteiten stemden op 28 februari 2024 in met deze terugname op grond van artikel 18.1, b) van de Verordening 604/2013/EU.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 13 maart 2024 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Tegen deze beslissing stelde verzoeker op 9 april 2024 een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), gekend onder rolnummer RvV 313 493, die op 20 januari 2025 werd geactiveerd via een vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

1.6. De staatssecretaris voor Asiel en Migratie trof op 15 mei 2024 een beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer. Verzoeker werd hiervan op 3 juni 2024 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"BETEKENING VERLENGING VAN DE OVERDRACHTSTERMIJN VAN DE DUBLINTRANSFER

Overwegende dat

de genaamde N.(...) J.(...)

geboren te (...), op (...)

van nationaliteit: Burundi

het voorwerp is van de beslissing van verlenging van de overdrachtstermijn in het kader van de Dublinprocedure dd. 15.05.2024 (1)

Overwegende dat op 28/02/2024 een akkoord werd bekomen van lidstaat Duitsland op grond van artikel 18.1.b van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 (Dublin Verordening).

Overwegende dat artikel 29.1 van de Dublinverordening voorziet dat de betrokkene uiterlijk binnen de zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek door de andere lidstaat dient overgedragen te worden.

Overwegende dat artikel 29.2 van de Dublin Verordening stelt dat de termijn van overdracht kan verlengd worden tot maximaal één jaar indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.

Overwegende dat artikel 9.2 van de Uitvoeringsverordening (EU) Nr. 118/2014 van de Commissie van 30 januari 2014 tot wijziging van de Verordening (EG) nr. 1560/2003 bepaalt dat de lidstaat die om een van de in artikel 29.2 van de Dublin Verordening bedoelde redenen niet tot de overdracht kan overgaan binnen de normale termijn, de verantwoordelijke lidstaat daarvan op de hoogte moet stellen voor het einde van de oorspronkelijke termijn.

Overwegende dat betrokkene op 14/03/2024 een beslissing 'bijlage 26^{quater}' kreeg betekend, waarbij geoordeeld werd dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn/haar verzoek om internationale bescherming.

Overwegende dat op 15/05/2024 werd beslist de overdrachtstermijn te verlengen op basis van artikel 29.2 van de Dublin Verordening omdat:

- Uit het verslag van de woonstcontrole van 13/05/2024 blijkt dat betrokkene niet verblijft op de opgegeven woonplaatskeuze.

Betrokkene diende op 13/02/2024 een verzoek om internationale bescherming in. Op 23/02/2024 vond het dublininterview plaats.

Op 13/03/2024 werd voor betrokkene de beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Deze beslissing werd hem in persoon betekend op 14/03/2024.

Op 27/03/2024 ontvingen we een mail van de advocaat van betrokkene die ons meedeelde dat betrokkene voortaan zou verblijven te Rue (...), 4450 Juprelle. Op 02/04/2024 ontvingen we een aangetekende adreswijziging waarbij betrokkene woonplaats koos te Rue (...), 4450 Juprelle.

Op 09/04/2024 vond het eerste ICAM-gesprek plaats. Betrokkene werd geïnformeerd over zijn procedure, alsook de mogelijkheden en de mogelijke gevolgen. Op 16/04/2024 daagde betrokkene niet op voor het tweede ICAM-gesprek.

Hij nam geen contact op met onze diensten om dit te melden, noch legde hij elementen neer die zijn afwezigheid zouden kunnen rechtvaardigen.

Op 09/04/2024 diende betrokkene middels zijn advocaat een verzoekschrift tot schorsing en tot nietigverklaring van de bijlage 26^{quater} in bij de RvV.

Op 13/05/2024 om 10.30 uur voerde de politie van Basse Meuse een woonstcontrole uit te Rue (...), 4450 Juprelle. Betrokkene kon niet aangetroffen worden. Zijn naam was niet te vinden aan de bel of op de postbus. De eigenares/bewoonster op het adres, M. O., verklaarde dat betrokkene niet op het adres verblijft. Ze voegde eraan toe dat betrokkene het adres enkel als een postadres gebruikt. Ze verklaarde de verblijfplaats van betrokkene niet te kennen. De verblijfplaats van betrokkene blijft dus onbekend bij onze diensten.

Hieromtrent wensen we te benadrukken dat het aan de betrokkene toekomt om correcte informatie te verschaffen betreffende zijn verblijfplaats en het niet aan onze diensten toekomt uit te zoeken waar de betrokkene al dan niet effectief verblijft. Het is wel de taak van onze diensten te bewerkstelligen dat de betrokkene binnen een termijn van 6 maanden volgend op het akkoord tot terugname wordt overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat.

Onze diensten zijn niet gehouden tot het leveren van het bewijs van de beweegredenen van de betrokkene inzake zijn verblijfplaats(en) en vinden hieromtrent steun in de uitspraak van het Hof van Justitie in de zaak C163/17 ("Abubacarr Jawo tegen Bundesrepublik Deutschland") van 19.03.2019 en meer bepaald in overweging 61 : "Gelet op de aanzienlijke moeilijkheden die de bevoegde autoriteiten kunnen ondervinden om het bewijs te leveren van de bedoelingen van de betrokken persoon, zou het vereiste dat zij een dergelijk bewijs moeten leveren de personen die om internationale bescherming verzoeken die niet wensen te worden overgedragen aan de lidstaat die volgens de Dublin III-verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van hun verzoek, in staat stellen om zich aan de autoriteiten van de verzoekende lidstaat te onttrekken totdat de termijn van zes maanden is verstreken, waardoor de verantwoordelijkheid voor die behandeling op grond van artikel 29, lid 2, eerste zin, van die verordening overgaat op laatstgenoemde lidstaat".

Betrokkene maakte geen andere verblijfplaats meer bekend en nam geen contact op met onze diensten. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene buiten het bereik van onze diensten poogt te blijven en als ondergedoken dient te worden beschouwd.

Gelet op het voorgaande dient de verantwoordelijke lidstaat conform artikel 29(2) van de Dublin III Verordening in kennis te worden gesteld dat de overdracht van de betrokkene dient te worden uitgesteld vanwege het verdwijnen van de betrokkene en te worden gevraagd de overdrachtstermijn te verlengen tot maximum 18 maanden.

(...) Brussel, 15.05.2024

(...)"

1.7. Verzoeker werd op 14 januari 2025 van zijn vrijheid beroofd ingevolge een beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Deze beslissing tot terugleiding is het voorwerp van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid die bij de Raad gekend is onder rolnummer CCE 331 305.

2. Over de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen

2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/85, §1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn."

Artikel 39/85, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet specificeert verder:

"Op straffe van onontvankelijkheid van de vordering waarbij de Raad bij wege van voorlopige maatregelen verzocht wordt zo snel mogelijk de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een andere beslissing te behandelen die vatbaar is voor vernietiging op grond van artikel 39/2, dient de verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, bedoeld in het eerste lid, gelijktijdig, al naargelang het geval, het voorwerp te zijn van een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen of van een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

2.2. De toepassing van de wettelijke bepalingen

Huidige vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen strekt ertoe het bij de Raad hangend schorsingsberoep, ingesteld tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 15 mei

2024 tot verlening van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer zo snel mogelijk en in uiterst dringende noodzakelijkheid te behandelen.

Aangezien de bestreden beslissing een “andere” beslissing is in de zin van artikel 39/85, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet, die niet als een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel kan worden gekwalificeerd, is de vordering enkel ontvankelijk indien verzoeker “gelijktijdig” de verwijderingsmaatregel(en) waaraan hij onderworpen is, en waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, of imminent is, in uiterst dringende noodzakelijkheid aanvecht.

De Raad stelt vast dat verzoeker inderdaad niet enkel een vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft ingeleid tegen de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}, rolnummer RvV 313 493), maar ook een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft ingediend tegen de recente beslissing tot terugleiding naar de grens met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat van 14 januari 2025 (rolnummer CCE 331 305).

Onderhavige vordering, gesteund op artikel 39/85, §1 van de vreemdelingenwet dient, hoewel die geen terugdrijvings- of verwijderingsbeslissing tot voorwerp heeft, als ontvankelijk te worden beschouwd.

Overeenkomstig het tweede lid van artikel 39/85, §2 van de vreemdelingenwet worden de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen en de vordering tot schorsing samen behandeld.

De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 44, tweede lid, 5° van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingediend en een schorsingsverzoek hangende is, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat in het kader van huidige vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in uiterst dringende noodzakelijkheid een vordering tot schorsing kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1.1. In zijn verzoekschrift tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen voert verzoeker het volgende aan betreffende de uiterst dringende noodzakelijkheid:

“Overwegende dat bij beslissing van 14/1/2025 de verwerende partij over wenst te gaan tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat, beslissing die betekend werd aan verzoekende partij op 14/1/2025 , waarop verzoekende partij aangehouden werd en overgebracht werd naar het gesloten centrum Dat het behandelen van het verzoekschrift tot schorsing volgens de gewone procedure niet zal toelaten om tijdig een arrest te verkrijgen voor een repatriëring die imminent is;

Dat de DVZ immers aan verzoeker een beslissing betekende volgens dewelke aan een eerder BGV opnieuw uitvoering gegeven zal worden.

Voor verzoekster dient deze beslissing geassimileerd te worden aan een verwijderingsbeslissing.

Verzoekster meent dat dit des te meer het geval is nu de verwerende partij gehouden is een analyse te doen op mogelijke schendingen of risico's op schendingen van o.m. art.3,6,8 en 13 EVRM op het ogenblik dat er tot repatriëring overgegaan zal worden.

Dat het verzoekschrift is ingediend binnen de vijf dagen vanaf deze beslissing, wat binnen de wettelijke termijn is; Dat inderdaad rekening gehouden moet worden met het feit dat de laatste dag van de termijn een zondag was, die automatisch verlengd wordt tot maandag.

Dat de verzoekster daarom duidelijk blijkt heeft gegeven van de nodige diligentie;

Dat er daarom moet worden geoordeeld dat de uiterst dringende noodzakelijkheid is aangetoond, zeker gelet op het feit dat de repatriëring van de eiser imminent is en er iedere dag een reservatie kan worden gemaakt, gelet op de vrijheidsberoving van de verzoekende partij.

Overwegende dat de verzoeker daarom vraagt om het huidige verzoekschrift gegrond te verklaren.

Overwegende dat verzoeker meent dat er aanleiding is, in het kader van de voorlopige maatregelen over te gaan tot behandeling van zijn verzoekschrift in schorsing en annulatie van de gewraakte 26 QUATER beslissing, zijnde een beslissing van weigering van verblijf met bevel het land te verlaten van

Dat ingeval van schorsing/annulatie van de gewraakte beslissing er aanleiding is DVZ verbod op te leggen over te gaan tot repatriëring/overdracht van verzoekster, gelet op de mogelijke schendingen van hogere rechtsnormen.

Overwegende dat verzoeker meent dat de middelen die hij aanhaalde tegen de gewraakte 26 QUATER beslissing ernstig zijn. Dat zij eveneens en voor zoveel als nodig herhaald geacht worden ter ondersteuning van de vraag tot versnelde behandeling van zijn verzoekschrift.

Dat hij deze hieronder voor zoveel als nodig herhaalt en het voordeel vraagt van het dispositief van het door hem tegen deze beslissing ingediende verzoekschrift."

2.2.1.2. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing weliswaar reeds werd getroffen op 15 mei 2024, maar dat verzoeker slechts sedert 14 januari 2025 wordt vastgehouden en werd overgebracht naar het centrum voor illegalen in Vottem met het oog op zijn overdracht naar Duitsland, die weliswaar voorlopig nog niet in het vooruitzicht werd gesteld. Verzoeker kan worden gevolgd dat de tenuitvoerlegging thans imminent geworden is, zoals bedoeld in het hierboven weergegeven artikel 39/85, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, waardoor een gewone schorsing te laat zou komen.

2.2.1.3. In haar nota met opmerkingen betwist de verwerende partij de uiterst dringende noodzakelijkheid niet.

Aan de voorwaarde betreffende de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

2.2.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

Vooraf dient te worden aangestipt dat de Raad enkel de ernstige middelen en het moeilijk te herstellen ernstig nadeel onderzoekt die werden ingeroepen in het gedinginleidend verzoekschrift van 4 juli 2024 waarbij de (gewone) schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring werden gevorderd.

2.2.2.1. In het verzoekschrift van 4 juli 2024 voert verzoeker in een enig middel de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 41 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 27 en 29 van de Verordening 604/2013/EU, van de artikelen 1 tot en met 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids-, het evenredigheidsbeginsel en het hoorrecht als algemene beginsel van behoorlijk bestuur. Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

"4.1 Inhoud van de normen waarvan de schending wordt ingeroepen :

Artikel 29 van Verordening 604/2013:

" 1. De overdracht van de verzoeker of een andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), van de verzoekende lidstaat aan de verantwoordelijke lidstaat geschiedt overeenkomstig de nationale wetgeving van de verzoekende lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten, zodra zulks praktisch mogelijk is en, uiterlijk binnen zes maanden na de aanvaarding door een andere lidstaat van het verzoek tot overname of terugname van de betrokkene of van de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar, wanneer overeenkomstig artikel 27, lid 3, schorsende werking is toegekend.

Indien de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat plaatsvindt in de vorm van een gecontroleerd vertrek of onder geleide, zorgen de lidstaten ervoor dat deze plaatsvindt onder humane omstandigheden en met volledige eerbiediging van de grondrechten en de menselijke waardigheid.

Zo nodig verstrekt de verzoekende lidstaat de aanvrager een laissez-passer. De Commissie stelt door middel van uitvoeringshandelingen het model van het laissez-passer vast. Deze uitvoeringshandelingen worden vastgesteld overeenkomstig de in artikel 44, lid 2, bedoelde onderzoeksprocedure.

De verantwoordelijke lidstaat stelt de verzoekende lidstaat in voorkomend geval in kennis van de veilige aankomst van de betrokkene of van het feit dat hij zich niet binnen de termijn heeft gemeld.

2. Indien de overdracht niet binnen zes maanden plaatsvindt, wordt de verantwoordelijke lidstaat ontslagen van zijn verplichting tot overname of terugname van de betrokkene en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Deze termijn kan worden verlengd tot ten hoogste één jaar indien de overdracht niet kon worden uitgevoerd wegens detentie van de betrokkene of tot ten hoogste 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.

3. Indien een overdracht ten onrechte wordt uitgevoerd of indien het overdrachtsbesluit na de uitvoering ervan in beroep of op verzoek wordt vernietigd, neemt de overdragende lidstaat de betrokkene onverwijld terug.

4. De Commissie stelt middels uitvoeringshandelingen uniforme voorwaarden vast voor de raadpleging en uitwisseling van informatie tussen de lidstaten, met name in het geval van uitgestelde of uitgestelde

overdrachten, overdrachten na aanvaarding bij verstek, overdrachten van minderjarigen of personen ten laste en gecontroleerde overdrachten. Deze uitvoeringshandelingen worden vastgesteld volgens de in artikel 44, lid 2, bedoelde herzieningsprocedure.

De motiveringsplicht, die is neergelegd in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en in de artikelen 1er tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen, houdt in dat de administratie schriftelijk de (feitelijke en juridische) gronden moet aangeven waarop een beslissing is gebaseerd (formele motivering) en dat deze motivering juist, ontvankelijk en relevant is (materiële motivering).

Om aan de motiveringsplicht te voldoen, is het noodzakelijk "dat uit het besluit duidelijk en ondubbelzinnig de motivering van de opsteller ervan blijkt, zodat de adressaat van het besluit de motivering ervan kan begrijpen en het in voorkomend geval in het kader van een beroep kan aanvechten en, voor de bevoegde rechter, zijn toetsing op dit punt kan uitoefenen" (CCE nr. 100 300 van 29 maart 2013); bijgevolg "is verweerder, door de inhoud van de verschillende voornoemde elementen niet te vermelden, zijn formele motiveringsplicht niet nagekomen." (RvV nr. 95 594 van 22 januari 2013). Voorts "moet de motivering toereikend zijn en strekt de toetsing zich uit tot deze toereikendheid, dat wil zeggen de juistheid, de ontvankelijkheid en de relevantie van de motivering" (inhoudelijke motivering) - (CE, 25 april 2002, nr. 105.385).

Het Grondwettelijk Hof heeft in arrest nr. 74/2014 van 8 mei 2014 het belang onderstreept van de belangen die de motiveringsplicht beoogt te waarborgen, in deze bewoordingen (B.9.5):

"Het recht op een formele motivering maakt het mogelijk de rechterlijke controle op administratieve handelingen van individuele strekking en de eerbiediging van het beginsel van equality of arms in administratieve geschillen te versterken. De verplichting tot formele motivering, die de burger in staat moet stellen te beoordelen of er redenen zijn om beroep in te stellen, schiet zijn doel voorbij indien de burger de redenen voor het besluit pas verneemt nadat hij beroep heeft ingesteld. Het beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat het bestuur zich zorgvuldig moet informeren alvorens zijn besluiten te nemen en deze naar behoren moet motiveren. De zorgvuldigheid die de administratie moet betrachten bij het zoeken naar en beoordelen van de relevante feiten is reeds lang door de Raad van State vastgesteld: "erop toezien dat zij, alvorens een beslissing te nemen, alle nuttige gegevens van de zaak verzamelt en zorgvuldig onderzoekt, teneinde met kennis van zaken een beslissing te nemen" (C.E., 23 februari 1966, nr. 58.328); een "volledig en bijzonder onderzoek van de gegevens van de zaak verrichten alvorens een beslissing te nemen" (C.E., 31 mei 1979, nr. 19.671); "verslag uitbrengen over de vaststelling van de feiten door de administratie" (C.E., 31 mei 1979, nr. 19.671), 31 mei 1979, nr. 19.671); "met betrekking tot de vaststelling van de feiten door de overheid heeft de opdracht tot vrijwaring van het recht die op de Raad van State rust, evenwel de consequentie dat deze moet nagaan of deze overheid haar versie van de feiten met inachtneming van de regels van de bewijsvoering heeft vastgesteld en of zij bij het zoeken naar de feiten werkelijk blijkt heeft gegeven van de grondigheid die haar plicht is" (C.E., Claeys, nr. 14.098, van 29 april 1970).

Het recht op een eerlijke administratieve procedure, met inbegrip van de beginselen van behoorlijk bestuur, de zorgplicht, de rechten van de verdediging en het recht om te worden gehoord, vereisen dat de verweerder de vreemdeling uitnodigt, of hem ten minste "in staat stelt" zijn argumenten naar voren te brengen tegen de besluiten die hij voornemens is te nemen:

"Gelet op het bovengenoemde doel van het recht om te worden gehoord, is de wederpartij verplicht informatie in te winnen die haar in staat stelt met kennis van zaken een beslissing te nemen; het is haar verantwoordelijkheid de zaak te onderzoeken en derhalve de vreemdeling uit te nodigen om te worden gehoord over de redenen waarom de wederpartij zijn verblijfsrecht niet mag beëindigen en hem van het grondgebied mag verwijderen (...); alleen een dergelijke uitnodiging biedt de vreemdeling een effectieve en nuttige gelegenheid om zijn standpunt naar voren te brengen;" (C.E. n°230293 van 24 februari 2015, onderstrepen wij; zie ook C.E. n°230257 van 19.02.2015; CE n°233.257 van 15.12.2015; CE n°233.512 van 19.01.2016; CCE n°141 336 van 19.03.2015; CCE n°146 513 van 27.05.2015; CCE n°151.399, van 31.08.2015; CCE n°151890 van 7.09.2015; CCE n°157.132, van 26.11.2015; CCE n°151.890, van 7.09.2015; CCE n°151.399, van 31.08.2015).

4.2 Motivering van de hogere voorziening

4.2.1 Eerste middel : het begrip "vlucht" en de formele motiveringsplicht

Verweerder baseert zijn besluit tot verlenging op artikel 29, lid 2, van de Dublin III-verordening. Deze bepaling biedt echter slechts twee mogelijkheden om de termijn te verlengen:

- gevangenisstraf, die in dit geval niet van toepassing is, en
- daarentegen "vlucht", een begrip waarop verweerder zich beroept.

De verlenging van de overdrachtsperiode is dus een uitzondering. Artikel 29, lid 2, van de Dublin III-verordening moet restrictief worden uitgelegd.

Verzoeker is van mening dat aan dit begrip "vlucht" in specie niet is voldaan.

Allereerst zij opgemerkt dat dit begrip "vlucht" niet wordt gedefinieerd in de Dublin III-verordening.

De Nederlandse versie van de Dublin-verordening laat echter weinig ruimte voor interpretatie, aangezien er sprake is van "een risico op onderduiken". Onderduiken" betekent echter "verbergen", een begrip waaruit duidelijk de bedoeling van de aanvrager blijkt.

In zijn arrest Jawo van 19 maart 2019 heeft het HvJEU (C.J.U.E., 19 maart 2019, Jawo, C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218) zich kunnen uitspreken over de uitlegging die aan dit begrip "vlucht" moet

worden gegeven. Het regelt dit:

« Par sa première question, (...), la juridiction de renvoi demande, (...), si l'article 29, paragraphe 2, seconde phrase, du règlement Dublin III doit être interprété en ce sens que, afin qu'il puisse être considéré que la personne concernée a pris la fuite, au sens de cette disposition, il est nécessaire que celle-ci se soit soustraite délibérément aux autorités compétentes, dans le but de faire échec à son transfert, ou si, au contraire, il est suffisant, à cet égard, que cette personne ait quitté le lieu de résidence qui lui a été attribué, sans que ces autorités aient été informées de son absence, de telle sorte que ce transfert ne puisse être mis à exécution. En ce qui concerne la première partie de cette première question, il convient de relever que les dispositions de l'article 29, paragraphe 1, premier alinéa, et paragraphe 2, du règlement Dublin III prévoient, à l'expiration du délai impératif de six mois, un transfert de plein droit de la responsabilité de l'examen d'une demande de protection internationale à l'État membre requérant, sauf si ce délai a été exceptionnellement porté à un an au maximum en raison de l'impossibilité de procéder au transfert de l'intéressé du fait de son emprisonnement ou à dix-huit mois au maximum s'il prend la fuite, auxquels cas le transfert de la responsabilité de l'examen de sa demande est effectué à l'expiration du délai ainsi fixé.

S'agissant du point de savoir dans quelles conditions il peut être considéré que le demandeur « prend la fuite », au sens de l'article 29, paragraphe 2, seconde phrase, du règlement Dublin III, il convient de constater que ce règlement ne contient pas de précisions à ce sujet.

En effet, le règlement Dublin III ne contient pas de définition de la notion de « fuite » et aucune de ses dispositions ne spécifie expressément si cette notion suppose que l'intéressé ait eu l'intention de se soustraire à l'emprise des autorités afin de faire échec à son transfert.

Or, conformément à une jurisprudence constante de la Cour, il découle de l'exigence d'une application uniforme du droit de l'Union que, dans la mesure où une disposition de celui-ci ne renvoie pas au droit des États membres en ce qui concerne une notion particulière, cette dernière doit trouver, dans toute l'Union, une interprétation autonome et uniforme qui doit être recherchée en tenant compte non seulement des termes de la disposition concernée, mais également de son contexte et de l'objectif poursuivi par la réglementation dont cette disposition fait partie (arrêt du 8 mars 2018, *DOCERAM*, C-395/16, EU:C:2018:172, point 20 et jurisprudence citée).

À cet égard, il ressort du sens ordinaire du terme « fuite », qui est employé dans la plupart des versions linguistiques de l'article 29, paragraphe 2, seconde phrase, du règlement Dublin III et qui implique la volonté de la personne concernée d'échapper à quelqu'un ou de se soustraire à quelque chose, à savoir, dans le présent contexte, aux autorités compétentes et, ainsi, à son transfert, que cette disposition n'est en principe applicable que lorsque cette personne se soustrait délibérément à ces autorités. L'article 9, paragraphe 1, du règlement d'exécution vise d'ailleurs, parmi les causes possibles de report d'un transfert, le fait que « le demandeur s'est soustrait à l'exécution du transfert », ce qui implique l'existence d'un élément intentionnel. De même, l'article 2, sous n), du règlement Dublin III définit la notion de « risque de fuite » en se référant, dans certaines versions linguistiques telles que la version en langue allemande, à la crainte que l'intéressé « se soustraie » par la fuite à la procédure de transfert.

(...)

Compte tenu de cet objectif de célérité, le délai de transfert de six mois fixé à l'article 29, paragraphe 1 et paragraphe 2, première phrase, du règlement Dublin III vise à assurer que la personne concernée soit effectivement transférée le plus rapidement possible vers l'État membre responsable de l'examen de sa demande de protection internationale, tout en laissant, eu égard à la complexité pratique et aux difficultés organisationnelles qui s'attachent à la mise en œuvre du transfert de cette personne, le temps nécessaire aux deux États membres concernés pour se concerter en vue de la réalisation de ce transfert et, plus précisément, à l'État membre requérant pour régler les modalités de réalisation du transfert (voir, en ce sens, arrêt du 29 janvier 2009, *Petrosian*, C-19/08, EU:C:2009:41, point 40).

C'est dans ce contexte que l'article 29, paragraphe 2, seconde phrase, du règlement Dublin III permet, à titre exceptionnel, la prolongation de ce délai de six mois, afin de tenir compte du fait qu'il est matériellement impossible pour l'État membre requérant de procéder au transfert de la personne concernée en raison de l'emprisonnement ou de la fuite de celle-ci.

Or, compte tenu des difficultés considérables susceptibles d'être rencontrées par les autorités compétentes pour apporter la preuve des intentions de la personne concernée, le fait d'exiger une telle preuve de leur part serait susceptible de permettre aux demandeurs de protection internationale qui ne souhaitent pas être transférés vers l'État membre désigné comme responsable de l'examen de leur demande par le règlement Dublin III d'échapper aux autorités de l'État membre requérant jusqu'à l'expiration du délai de six mois, afin que la responsabilité de cet examen incombe à ce dernier État membre, en application de l'article 29, paragraphe 2, première phrase, de ce règlement.

Partant, afin d'assurer le fonctionnement effectif du système de Dublin et la réalisation des objectifs de celui-ci, il doit être considéré que, lorsque le transfert de la personne concernée ne peut être mis à exécution en raison du fait que celle-ci a quitté le lieu de résidence qui lui a été attribué, sans qu'elle ait informé les autorités nationales compétentes de son absence, ces dernières sont en droit de présumer que cette personne avait l'intention de se soustraire à ces autorités dans le but de faire échec à son transfert, à condition, toutefois, que ladite personne ait été dûment informée des obligations lui incombant à cet égard.

(...)

En outre, selon l'article 7, paragraphe 5, de cette directive, les États membres imposent aux demandeurs de communiquer leur adresse aux autorités compétentes et de notifier à celles-ci tout changement d'adresse dans les meilleurs délais. Cependant, en vertu de l'article 5 de la directive accueil, les États membres doivent informer les demandeurs de ces obligations. En effet, il ne saurait être reproché à un demandeur d'avoir quitté le lieu de résidence qui lui a été attribué sans en avoir informé les autorités compétentes et, le cas échéant, sans avoir sollicité de celles-ci une autorisation préalable, si ce demandeur n'avait pas été informé desdites obligations. Il appartient, en l'occurrence, à la juridiction de renvoi de vérifier que le requérant au principal a été effectivement informé de telles obligations.

En outre, dans la mesure où l'existence de raisons valables justifiant le fait que le demandeur n'a pas informé les autorités compétentes de son absence ne saurait être exclue, celui-ci doit conserver la possibilité de démontrer qu'il n'avait pas l'intention de se soustraire à ces autorités. »

Het Hof concludeert in dit arrest:

« 70. Eu égard à l'ensemble des considérations qui précèdent, il convient de répondre à la première question de la manière suivante :

– L'article 29, paragraphe 2, seconde phrase, du règlement Dublin III doit être interprété en ce sens qu'un demandeur « prend la fuite », au sens de cette disposition, lorsqu'il se soustrait délibérément aux autorités nationales compétentes pour procéder à son transfert, afin de faire échec à ce dernier. Il peut être présumé que tel est le cas lorsque ce transfert ne peut être mis à exécution en raison du fait que ce demandeur a quitté le lieu de résidence qui lui a été attribué sans avoir informé les autorités nationales compétentes de son absence, à condition qu'il ait été informé de ses obligations à cet égard, ce qu'il appartient à la juridiction de renvoi de vérifier.

Ledit demandeur conserve la possibilité de démontrer que le fait qu'il n'a pas avisé ces autorités de son absence est justifié par des raisons valables et non pas par l'intention de se soustraire à ces autorités.

L'article 27, paragraphe 1, du règlement Dublin III doit être interprété en ce sens que, dans le cadre d'une procédure dirigée contre une décision de transfert, la personne concernée peut se prévaloir de l'article 29, paragraphe 2, de ce règlement, en faisant valoir que, dès lors qu'elle n'avait pas pris la fuite, le délai de transfert de six mois avait expiré. »

De Franse Raad van State heeft in zijn arrest 298.101 van 18 oktober 2006 het volgende standpunt ingenomen over het begrip "vlucht":

« La notion de fuite au sens du texte précité doit s'entendre comme visant notamment le cas où un ressortissant étranger non admis au séjour se serait soustrait de façon intentionnelle et systématique au contrôle de l'autorité administrative dans le but de faire obstacle à l'exécution d'une mesure d'éloignement le concernant ; que si le fait pour l'intéressé de ne pas déférer à l'invitation de l'autorité publique de se présenter à la police de l'air et des frontières pour organiser les conditions de son départ consécutivement à un refus d'admission constitue un indice d'un tel comportement, il ne saurait suffire à lui seul à établir que son auteur ait pris la fuite au sens des dispositions précitées du règlement communautaire ».

(CE français, arrêt n°298.101 du 18 octobre 2006, <https://www.conseil-etat.fr/ressources/decisions-contentieuses/arianeweb2>)

Uw Raad, die zich baseert op de rechtspraak van het HvJEU, herinnert aan het belang van een individuele analyse van het vluchtgevaar:

« In het arrest Sagor van het Hof van Justitie (HvJ 6 december 2012, Sagor, C-430/11, §41) werd reeds gesteld dat elke beoordeling aangaande het gevaar dat een betrokkene onderduikt om zich aan de terugkeerprocedure te onttrekken, moet gebaseerd zijn op een individueel onderzoek van de situatie van de betrokkene. Dit standpunt werd onderschreven in de arresten Mahdi en Z. Zh. en O. van het Hof van Justitie (respectievelijk HvJ 5 juni 2014, Mahdi, C-146/14 PPU, §70 en HvJ 11 juni 2015, C-554/13, Z. Zh. en O. /Staatssecretaris voor veiligheid en justitie, §56). »

Voorts zij opgemerkt dat de Raad in zijn rechtspraak het begrip vlucht definieert aan de hand van de vraag of de betrokkene heeft getracht zijn verblijfplaats voor de autoriteiten te verbergen:

"Het staat vast dat de Franse autoriteiten op 19 februari 2015 haar overnameverzoek van 16 december 2014 in te willigen en verwerende partij vanaf die datum over een termijn van zes maanden beschikte om verzoekende partijen over te dragen. Uit het door verwerende partij neergelegde administratief dossier kan daarnaast enkel worden afgeleid dat verzoekende partijen werden ondergebracht in een opvangcentrum van het Rode Kruis te Antwerpen en verwerende partij op 4 mei 2015 bericht ontving dat verzoekende partijen er op die datum - meer dan twee maanden nadat de bestreden beslissingen waren genomen - nog steeds verbleven.

Ter terechtzitting brengt de raadsman van verzoekende partijen daarnaast een stuk aan waaruit blijkt dat hij verwerende partij bij aangetekend schrijven van 24 juli 2015 op de hoogte stelde van het feit dat verzoekende partijen verhuisden en hij hun nieuw verblijfsadres meedeelde. Bovendien is er geen reden waarom bepaalde partijen hun contracten aan andere partijen zouden mogen verkopen en waarom zij een langetermijncontract zouden mogen sluiten.

Verwerende partij toont dit ook niet aan."

(RVV nr. 153 674 van 30 september 2015)

Uw Raad heeft in een arrest van de gecombineerde kamers eveneens een besluit tot verlenging vernietigd, waarbij hij heeft geoordeeld dat uit het niet ondertekenen van een verklaring van vrijwillige terugkeer redelijkerwijs niet kan worden afgeleid dat de betrokken verzoeker zich opzettelijk aan overbrenging naar die

staat heeft onttrokken, aangezien de Belgische autoriteiten op de hoogte waren van zijn laatste contactgegevens en dit door verweerder niet wordt betwist (RvV, arrest nr. 237 903 van 2 juli 2020):

"De verzoekende partijen kunnen worden gevolgd waar zij stellen dat het verlengen van de termijn voor overdracht een uitzondering betreft en dat hieruit volgt dat deze bepaling restrictief dient te worden geïnterpreteerd.

(...)

De verzoekende partijen hebben derhalve wel degelijk hun "meest recente en volledige contactgegevens" meegedeeld, hetgeen overigens niet wordt betwist door de verwerende partij, zodat deze laatste wist wherear de verzoekende partijen verblijven.

Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat uit het niet ondertekenen van de "verklaring vrijwillige terugkeer" niet in redelijkheid kan worden afgeleid dat de verzoekende partijen zich doelbewust hebben onttrokken aan de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat, zodat het duidelijk is dat het vereiste intentionele element, in casu, niet is vervuld.

Er blijkt zelfs niet dat de verzoekende partijen door hun handelen buiten het bereik blijven van de nationale autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de uitvoering van de overdracht. De verwerende partij toont ook niet aan dat het loutere gegeven dat de verzoekende partijen de "verklaring vrijwillige terugkeer" niet hebben ondertekend, de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat materieel onmogelijk maakt, noch dat zulks praktische complicaties en organisatorische problemen voor de overdracht oplevert.

(...)

Het begrip "onderduikt" in artikel 29.2 wordt in het arrest Jawo van het Hof van Justitie duidelijk gedefinieerd als "ondergedoken is" (§53). De verwijzing naar artikel 1, § 2 van de vreemdelingenwet is dan ook niet dienstig. De verwerende partij kan geen eigen invulling geven aan het begrip "onderduikt" van artikel 29.2 van de verordening nr. 604/2013 door te verwijzen naar de criteria die erop gericht zijn het bestaan vast te stellen van een "risico op" onderduiken zoals bedoeld in artikel 28.2 van dezelfde verordening, dat wordt aangewend om een verzoeker om internationale bescherming in bewaring te kunnen nemen.

De eerste stap in het midden is in de aangegeven maat gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen."

Verzoeker onderschrijft deze rechtspraak, die in casu van overeenkomstige toepassing is, aangezien zijn afwezigheid tijdens een woningscontrole niet voldoende is om verzoeker als "verdwenen" te beschouwen.

De door verweerder aangevoerde redenering strookt niet met de uitlegging die het Hof van Justitie in het bovengenoemde Jawo-arrest heeft gegeven aan het begrip "onderduiken" in de zin van artikel 29, lid 2, van de Dublin III-verordening. Deze interpretatie is echter autonoom en uniform en is bindend voor alle staten. De verweerder kon er niet van afwijken.

Er zij aan herinnerd dat het Hof van Justitie duidelijk heeft gemaakt dat de termijn van zes maanden alleen in uitzonderlijke gevallen kan worden verlengd wanneer de overdracht materieel onmogelijk is voor de lidstaat van de verzoeker.

Hij was tevens van oordeel dat de lidstaten de aanvrager van internationale bescherming alleen als een onderduiker kunnen beschouwen indien hij voornemens is zich aan hun autoriteiten te onttrekken om zijn overdracht te verhinderen. De analyse moet individueel zijn. Het Hof herinnert er ook aan dat de lidstaat kan concluderen dat de verzoeker is ondergedoken wanneer hij de autoriteiten niet meedeelt dat hij zijn verblijfplaats heeft verlaten, mits hij naar behoren is ingelicht over zijn verplichtingen.

In specie is echter duidelijk dat de overdracht niet materieel onmogelijk is gemaakt door de afwezigheid van verzoeker tijdens een verblijfscontrole.

Tijdens de gehele procedure waren de autoriteiten die belast waren met de organisatie van verzoekers overplaatsing immers perfect op de hoogte van zijn woonplaats. Ten bewijze daarvan verbleef verzoeker op 15.05.2024, de datum van de bestreden beslissing tot verlenging van de termijn voor de Dublin-overdracht waartegen het onderhavige beroep is gericht, nog steeds in Rue (...), 4450 JUPRELLE - de plaats waar dit besluit hem door verwerende partij ter kennis is gebracht. Opgemerkt moet worden dat de verwerende partij slechts één verblijfscontrole heeft uitgevoerd en veel te overhaaste conclusies heeft getrokken.

Voorts zij opgemerkt dat verzoeker momenteel nog steeds in hetzelfde adres woont. Dit versterkt alleen maar de bovenstaande bevinding. Aangezien de bevoegde autoriteiten steeds op de hoogte zijn geweest van verzoekers woonplaats, heeft verweerder niet aangetoond dat verzoeker de bedoeling had de Belgische autoriteiten te ontlopen. Verzoeker kan geenszins worden aangemerkt als "onderduiken" in de zin van artikel 29, lid 2, van de Dublin III-verordening.. De overbrenging naar Duitsland wordt niet materieel onmogelijk gemaakt.

Door verzoeker te beschouwen als een onderduiker in de zin van artikel 29, lid 2, van de Dublin III-verordening heeft verweerder een kennelijke beoordelingsfout gemaakt. Het genomen besluit is onvoldoende gemotiveerd. Aldus worden artikel 29, lid 2, van de Dublin III-verordening, uitgelegd in het licht van het arrest van het HvJEU, maar ook artikel 62 van de wet van 15 december 1980, de artikelen 1 tot en met 4 van de wet van 29 juli 1991 en de beginselen van behoorlijk bestuur geschonden.

Daarom is het eerste deel van dit middel gegrond. De genomen beslissing moet worden opgeschort en vervolgens nietig worden verklaard.

4.2.2 Tweede middel: het beginsel van behoorlijk bestuur, het recht om te worden gehoord en de verplichting tot formele motivering

Verweerder betoogt in termen van het besluit :

"Betrokkene maakte geen verblijfplaats meer bekend en nam geen contact op met onze diensten.

Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene buiten het bereik van onze diensten poogt te blijven en als ondergedoken dient te worden beschouwd.

Gelet op het voorgaande dient de verantwoordelijke lidstaat conform artikel 29(2) van de Dublin III Verordening in kennis te worden gesteld dat de overdracht van de betrokkene dient te worden uitgesteld vanwege het verdwijnen van de betrokkene en te worden gevraagd de overdrachtstermijn te verlengen tot 18 maanden"

Deze motivatie is onvoldoende.

Verzoeker heeft niet getracht zijn adres te verbergen of zich aan enige controle van de autoriteiten te onttrekken.

Zoals hierboven vermeld, heeft de verwerende partij geen daadwerkelijke controle uitgevoerd om zich ervan te vergewissen dat verzoeker inderdaad in de Rue (...), 4450 JUPRELLE woonde. Het feit dat hij tijdens een enkele verblijfscontrole afwezig was, kan de Belgische autoriteiten er niet toe brengen hem als "op de vlucht" te beschouwen.

Bovendien heeft de verwerende partij nooit contact opgenomen met verzoekende partij of haar raadsman om uitleg te krijgen over haar verblijfplaats. Hij geloofde dus niet dat afwezigheid tijdens een woningcontrole geïnterpreteerd zou worden als "onderduiken" in de zin van artikel 29, lid 2, van de Dublin III-verordening. Aangezien verweerder zijn informatieplicht en dus zijn verplichting tot behoorlijk bestuur niet is nagekomen, kon hij uit het gedrag van verzoeker niet afleiden dat hij de procedure opzettelijk wilde ontduiken.

Er zij immers op gewezen dat verweerder niet eens heeft getracht contact op te nemen met verzoeker (bijvoorbeeld via zijn raadsman, zijn maatschappelijk assistent of een aan zijn woonplaats gerichte brief waarvan DVZ volledig op de hoogte is) alvorens te beweren dat verzoeker de bevoegde nationale autoriteiten opzettelijk ontwijkt.

Indien hij echter was gehoord en naar behoren was ondervraagd over de redenen van zijn afwezigheid, zou hij op geldige wijze hebben uitgelegd dat hij nooit de bedoeling heeft gehad zijn werkelijke verblijfplaats te verbergen. Hij wil enkel haar recht op een doeltreffende voorziening in rechte doen gelden, hetgeen rechtvaardigt dat hij het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem is betekend en waartegen hij geldige argumenten aanvoert, niet vrijwillig kan uitvoeren. Er zij aan herinnerd dat hij een beroep tot schorsing en nietigverklaring heeft ingesteld tegen zijn bijlage 26quater, waarin hij stelt dat zijn verwijdering naar Duitsland in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM. Voorts zij eraan herinnerd dat het recht op een doeltreffende voorziening in rechte een grondrecht is dat wordt gewaarborgd door artikel 13 van het EVRM, maar ook door artikel 27 van de Dublin III-verordening en artikel 47 van het Handvest.

Een doeltreffend rechtsmiddel moet de asielzoeker echter in staat stellen zijn overdracht aan een andere lidstaat op te schorten totdat een rechterlijke beslissing is genomen over het beroep tegen het besluit tot overdracht. Zolang de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen beslissing heeft genomen, kan de overdracht dus niet worden uitgevoerd omdat deze door een rechter nog als onwettig kan worden beschouwd.

De doeltreffendheid van de rechtsmiddelen van artikel 13 vereist immers dat de bevoegde autoriteit zich over deze schendingen uitsprekt alvorens een verwijderingsbesluit ten uitvoer te leggen. Zo herinnerde de Raad van State er in het arrest Conka aan dat :

« L'effectivité des recours exigés par l'article 13 suppose qu'ils puissent empêcher l'exécution des mesures contraires à la Convention et dont les conséquences sont potentiellement irréversibles.

n conséquence, l'article 13 s'oppose à ce que pareilles mesures soient exécutées avant même l'issue de l'examen par les autorités nationales de leur compatibilité avec la Convention ».

Verzoekers redenen zijn dus gegrond en houden geen verband met een eventuele wens om zijn overplaatsing materieel onmogelijk te maken. Hij verdwijnt of verstopt zich niet.

Indien verweerder contact met verzoeker had gezocht en hem in staat had gesteld zijn argumenten naar voren te brengen betreffende zijn voornemen om de overdrachtstermijn te verlengen op grond dat hij was "ondergedoken", zou verzoeker bepaalde elementen naar voren hebben gebracht die het besluitvormingsproces hadden kunnen beïnvloeden, en zou hij met name hebben aangetoond dat hij niet de bedoeling had de Belgische autoriteiten te ontlopen.

In het bovengenoemde arrest Jawo heeft het HvJEU verklaard:

« 70. (...)

Ledit demandeur conserve la possibilité de démontrer que le fait qu'il n'a pas avisé ces autorités de son absence est justifié par des raisons valables et non pas par l'intention de se soustraire à ces autorités. »

In casu is verzoeker niet in de gelegenheid gesteld om vóór de vaststelling van de bestreden beslissing aan te tonen dat hij niet van plan was onder te duiken, zodat zijn overplaatsing materieel onmogelijk werd gemaakt.

In casu is verzoeker echter niet gehoord voordat de beslissing werd genomen. Verweerder heeft niet eens geprobeerd om hem daartoe te contacteren, hoewel zij op de hoogte is van zijn contactgegevens en die van zijn raadsman.

Het is evenwel overbodig eraan te herinneren dat het algemene beginsel audi alteram partem aan de administratie wordt opgelegd telkens wanneer zij een beslissing dreigt te nemen die aanzienlijk ongunstig is voor degene tot wie zij is gericht (C. Const., arrest nr. 49/2012 van 22.03.2012), ongeacht of het gaat om een

ambtenaar dan wel om een natuurlijke of rechtspersoon die deze hoedanigheid niet bezit (Renders David, L'acte administratif, op. cit., blz. 306).

Derhalve is verwerende partij haar zorgplicht niet nagekomen en heeft zij verzoeksters recht om te worden gehoord geschonden.

Het tweede middel van het middel is gegrond. Het genomen besluit moet worden opgeschort en vervolgens nietig worden verklaard."

Als bijlage bij zijn verzoekschrift tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen voegt verzoeker een medisch verslag toe van 15 januari 2025 (Verzoekschrift, bijlage 7).

2.2.2.2. Het enig middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM en van artikel 27 van de Verordening 604/2013/EU aangezien hij verzuimt uiteen te zetten op welke wijze deze supranationale bepalingen door de bestreden beslissing zouden worden geschonden.

2.2.2.3. Van een schending van het evenredigheidsbeginsel kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing berust op feitelijk juiste en op zich rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing (RvS 5 december 2019, nr. 246.278).

2.2.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

2.2.2.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

2.2.2.6. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 29.2 van de Verordening 604/2013/EU als haar juridische grondslag. Deze bepaling luidt als volgt:

"2. Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt."

Artikel 2,n) van de Verordening 604/2013/EU definieert op zijn beurt het risico op onderduiken als volgt :

„n) “risico op onderduiken”: het in een individueel geval bestaan van redenen gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een verzoeker of een onderdaan van een derde land of een staatloze op wie een overdrachtsprocedure van toepassing is, zou kunnen onderduiken."

De verwerende partij verwijst in haar nota met opmerkingen naar artikel 1, §2 van de vreemdelingenwet waarin het risico op onderduiken nader wordt toegelicht en wordt gesteld dat er sprake is van onderduiken indien *"4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden :*

a) een overdrachts-(....)maatregel (...);"

2.2.2.7. *In casu* werd de overdrachtstermijn door de staatssecretaris verlengd tot 18 maanden omdat verzoeker geacht werd te pogen buiten het bereik van de bevoegde diensten te blijven in het kader van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater} van 14 maart 2024) en als ondergedoken diende te worden beschouwd. Dit 'onderduiken' is gestoeld op volgende vaststellingen:

- Verzoeker, die op 27 maart 2024 te kennen had gegeven te verblijven in Juprelle, daagde niet op voor het tweede ICAM-gesprek dat plaats moest grijpen op 16 april 2024 en heeft zijn afwezigheid naderhand niet gewettigd.
- Op 13 mei 2025 werd door de politie een woonstcontrole uitgevoerd in Juprelle, waarbij verzoeker niet werd aangetroffen.
- De bewoonster/eigenares op het bewuste adres ontkende dat verzoeker er verbleef en stelde dat hij dit enkel als postadres gebruikte.

- Verzoeker maakte geen nieuwe verblijfplaats bekend en nam geen contact meer op met de bevoegde diensten.

2.2.2.8. In zijn middel stelt verzoeker op basis van de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak Jawo (HvJ 19 maart 2019, nr. C-163/17, Abubacarr Jawo t. Bundesrepublik Deutschland) en een arrest van de Franse Raad van State dat er bij de uitlegging van het begrip 'onderduiken' sprake dient te zijn van een intentioneel element. Tevens wijst verzoeker erop dat uit de rechtspraak van de Raad blijkt dat er een individueel onderzoek dient te gebeuren van de situatie van de betrokkene, waarbij de weigering om een 'verklaring vrijwillige terugkeer' te ondertekenen niet als afdoende bewijs van 'onderduiken' kan worden beschouwd. Verzoeker meent dat zijn overdracht naar Duitsland door hem niet materieel onmogelijk werd gemaakt en dat hij om die reden niet als 'ondergedoken' kan worden aanzien.

2.2.2.9. De Raad merkt op dat het Hof van Justitie in het arrest Jawo overwoog dat een verzoeker als 'ondergedoken' kan worden beschouwd wanneer deze persoon doelbewust ervoor zorgt dat hij buiten het bereik blijft van de nationale autoriteiten, die verantwoordelijk zijn voor de uitvoering van de overdracht, om deze overdracht te voorkomen. Bijvoorbeeld wanneer hij de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder de bevoegde nationale autoriteiten van zijn afwezigheid op de hoogte te brengen, op voorwaarde evenwel dat deze persoon naar behoren werd ingelicht over de verplichtingen die dienaangaande op hem rusten (*Ibid.*, §§ 62 en 70).

Blijkens het administratief dossier werd verzoeker op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) op 14 maart 2024 uitgenodigd voor een eerste gesprek met de ICAM-coach op 9 april 2024. Ondertussen gaf verzoeker op 27 maart 2024 een nieuw verblijfsadres op. Uit het verslag van het gesprek met de ICAM-coach dat - na het verstrijken van de termijn voor vrijwillig vertrek - op 9 april 2024 plaatsvond, blijkt dat verzoeker uitdrukkelijk werd gewezen op zijn verplichtingen in het kader van de Dublinprocedure, maar dat hij aarzelde om zijn medewerking te verlenen aan een overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat. Verzoeker kan dus niet voorhouden onwetend te zijn over de verplichtingen die op hem rusten. Vervolgens blijkt dat hij niet is ingegaan op de uitnodiging voor een tweede gesprek op 16 april 2024. Hij heeft zijn afwezigheid op dit gesprek nooit gerechtvaardigd of gewettigd en kon bovendien niet worden aangetroffen op het door hem enkele weken eerder opgegeven verblijfsadres. De bewoonster/eigenares die wel aanwezig was op dit adres bevestigde dat dit slechts een postadres betrof en dat verzoeker daar nooit effectief had gewoond. Het is bijgevolg ten onrechte dat verzoeker in zijn middel beweert dat de bevoegde autoriteiten steeds op de hoogte zijn geweest van zijn woonplaats of dat er geen daadwerkelijke controle zou zijn uitgevoerd op dit adres. Verzoeker heeft immers sinds 9 april 2024 geen contact meer opgenomen en maakte geen nieuwe verblijfplaats bekend.

Verzoeker kan niet dienstig voorhouden dat in zijn geval geen individueel onderzoek zou hebben plaatsgevonden of dat enkel op grond van zijn weigering tot medewerking werd besloten dat hij is 'ondergedoken'. Verzoeker toont niet aan dat de staatssecretaris onzorgvuldig of kennelijk onredelijk te werk ging door op basis van het geheel van de vaststellingen te besluiten dat de betrokkene doelbewust buiten het bereik van de bevoegde autoriteiten probeert te blijven en een overdracht materieel onmogelijk maakt waardoor hij 'ondergedoken' is en de overdrachtstermijn in toepassing van artikel 29.2 van de Verordening 604/2013/EU kon worden verlengd tot 18 maanden.

2.2.2.10. Het hoorrecht, zoals vervat in artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, maakt deel uit van de rechten van verdediging als algemeen beginsel van Unierecht (HvJ 22 november 2012, C277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45). Verzoeker kan evenwel niet dienstig voorhouden dat hij nooit de gelegenheid zou hebben gekregen om zijn standpunt kenbaar te maken of dat verweerder nooit getracht zou hebben om verzoeker te bereiken. Verzoeker heeft immers een gesprek gehad met de ICAM-coach op 9 april 2024, maar is niet ingegaan op de uitnodiging voor een tweede gesprek op 16 april 2024. Hij heeft dus zelf verzaakt aan zijn de mogelijkheid om voorafgaand aan de beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn van 15 mei 2024 door de bevoegde overheid te worden gehoord en zijn eventuele opmerkingen over te maken.

2.2.2.11. Verzoeker staft zijn bewering niet dat hij niet over een daadwerkelijk rechtsmiddel in de zin van artikel 13 van het EVRM en/of artikel 47 van het Handvest beschikt in het kader van het overdrachtsbesluit waarvan hij het voorwerp is. Hij maakt immers geenszins aannemelijk dat zijn (gedwongen) terugleiding op basis van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) zal plaatsvinden alvorens de Raad zich zal hebben uitgesproken over de thans hangende vorderingen in uiterst dringende noodzakelijkheid (zie punt 1.5 en 1.7) waarvan trouwens *de iure* schorsende werking uitgaat.

2.2.2.12. Er werd geen schending aangetoond van de artikelen 3 en/of 13 van het EVRM of van de artikelen 41 en/of 47 van het Handvest. Er werd evenmin een schending aannemelijk gemaakt van artikel 29 van de Verordening 604/2013/EU. Verzoeker kan niet dienstig voorhouden dat hij niet zou zijn gehoord. Hij maakt ook

niet aannemelijk dat bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht, noch dat de beslissing niet zou steunen op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Er blijkt geen motiveringsgebrek of een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en/of het evenredigheidsbeginsel, noch een kennelijke beoordelingsfout.

Het door verzoeker aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

2.2.3. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.2.3.1. Het verzoekschrift van 4 juli 2024 bevat betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel volgende uiteenzetting:

“ De beslissing om de termijn te verlengen brengt verzoeker ernstige en moeilijk te herstellen schade toe, aangezien zij tot gevolg heeft dat de gevolgen van het tot hem gerichte en door hem bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, worden verlengd. De verlenging van de termijn belet verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming in België te laten behandelen en gedurende een extra periode van een jaar de rechten te genieten die worden gewaarborgd aan asielzoekers wier procedure aanhangig is, hetgeen ernstige en moeilijk te herstellen schade zou opleveren.

De verzoeker is het voorwerp van een beslissing waarvan hij de opschorting moet kunnen vragen, overeenkomstig het fundamentele recht op een doeltreffende voorziening in rechte (artikel 47 van het Handvest, artikel 13 EVRM en artikel 27 van de Dublin III-verordening).

Artikel 27 van de Dublin III-verordening bepaalt dat :

« 1. Le demandeur ou une autre personne visée à l'article 18, paragraphe 1, point c) ou d), dispose d'un droit de recours effectif, sous la forme d'un recours contre la décision de transfert ou d'une révision, en fait et en droit, de cette décision devant une juridiction.

2. Les États membres accordent à la personne concernée un délai raisonnable pour exercer son droit à un recours effectif conformément au paragraphe 1.

3. Aux fins des recours contre des décisions de transfert ou des demandes de révision de ces décisions, les États membres prévoient les dispositions suivantes dans leur droit national:

a) le recours ou la révision confère à la personne concernée le droit de rester dans l'État membre concerné en attendant l'issue de son recours ou de sa demande de révision; ou

b) le transfert est automatiquement suspendu et une telle suspension expire au terme d'un délai raisonnable, pendant lequel une juridiction, après un examen attentif et rigoureux de la requête, aura décidé s'il y a lieu d'accorder un effet suspensif à un recours ou une demande de révision;

ou

c) la personne concernée a la possibilité de demander dans un délai raisonnable à une juridiction de suspendre l'exécution de la décision de transfert en attendant l'issue de son recours ou de sa demande de révision. Les États membres veillent à ce qu'il existe un recours effectif, le transfert étant suspendu jusqu'à ce qu'il ait été statué sur la première demande de suspension. La décision de suspendre ou non l'exécution de la décision de transfert est prise dans un délai raisonnable, en ménageant la possibilité d'un examen attentif et rigoureux de la demande de suspension. La décision de ne pas suspendre l'exécution de la décision de transfert doit être motivée. »

Het verzoek om schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing is derhalve gegrond.”

2.2.3.2. Tenzij verzoeker het bestaan van een ‘evident’ nadeel, waarbij eenieder onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247) aanvoert, dient de vordering tot schorsing een uiteenzetting te bevatten van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. De verzoekende partij mag zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar moet integendeel zeer concrete gegevens overleggen waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan, zodat de Raad met voldoende precisie kan nagaan of er al dan niet een dergelijk nadeel voorhanden is en het voor de verwerende partij mogelijk is om zich met kennis van zaken tegen de door de verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. Dit houdt in dat de verzoekende partij concrete en precieze aanduidingen moet verschaffen omtrent de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing veroorzaakt (RvS 23 november 2009, nr. 198 096; RvS 3 juni 2010, nr. 204 683; RvS 30 maart 2011, nr. 212 332; RvS 2 oktober 2012, nr. 220 854; RvS 18 september 2013, nr. 224 721; RvS, 26 februari 2014, nr. 226 564).

2.2.3.3. Verzoeker koppelt het moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel, maar hij toont niet aan dat hij daarvan in het kader van onderhavige procedure verstoken zou blijven. Door toedoen van het tijdig indienen van een vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen, verleent verzoeker schorsende werking aan zijn eerder ingediende vordering tot (gewone) schorsing van de tenuitvoerlegging.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker werd niet aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingewilligd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 3

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend vijftientig door:

F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. HEIRBAUT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. HEIRBAUT

F. TAMBORIJN